

BENJAMIN RASCAL

Az Ember, Aki Nincs (részlet)

1.

Észrevette őket.

Pedig óvatosak voltak, mint a vadászó nyest; nesztelenek, mint a prédára leső bagoly; és elszántak, mint a kiéhezett toportyán. A csillagos, de holdfény nélküli éjszaka is őket segítette. Megfoghatatlanul osontak, mint valami gomolygó köd. Összehangoltak voltak, és jól szervezettek. Nem csaptak le prédájukra az első kínálkozó lehetőségnél. Nem kapkodtak. Vártak. Vártak türelmesen.

Majdnem hibátlanul követték őket... *majdnem.*

Talán lebecsülték az áldozatnak kiszemelt csapatot? Hiszen az csupán nyolc harcosból állt, akik két díszes öltözékű urat vettek közre. Hárman hátul, ketten–ketten jobbról és balról, egy pedig elől vezette a menetet. Már a harcosok elrendezése is ostobaságra vallott: ennyire nem lehet a szemből várható támadás esélyét lekicsinyelni, hogy elől csak egyetlen egy testőr legyen!

S az is, *miféle* testőr... egy kreol képű, burnuszba burkolódzó *khittarán*.

Ugyan mit tudhat egy sivatagi nomád a városi lesharcról? Az árnyháborúk sikátorokban, kapualjakban, elhagyott tereken, zezugos utcákon lejátszódó apró, de véres csatáiról?

Milyen nevetségesen mozog abban a hosszú, szinte földig érő köpenyében! Hogy lehet ebben az öltözetben villámgyorsan mozdulva reagálni egy támadásra? És a fegyverei... hol vannak vajon? Annyira nem lehet ostoba, hogy magát a pusztakezes harc mesterének tartva, pengék nélkül álljon egy kíséret élére! Nem, nem... biztosan van nála valami ölőszerszám, de az csak a köpenye alatt lehet. Szánalmas! A harc kimenetele sokszor azon áll vagy bukik, hogy kinek mennyire esik a keze ügyébe a fegyver! Balgaság a khittaránnak azt hinnie, hogy egy, a kardját kézben tartó támadóval szemben képes megállni a helyét úgy, hogy valahonnan a burnusza alól kell előcibálnia a saját acélját.

Caliahorra, a támadók fakószürke szemű vezére a khittaránt tartotta a védelem legsebezhetőbb pontjának, és ehhez mérten döntött a támadásról. *A következő sikátor.*

Az orgyilkosok tucatnyian voltak, mind a strekwari Néma Testvériség, a veszett hírű orgyilkos-klán tagjai. Valamennyien harcedzett veteránok, régi fegyvertársak, akik olvasnak egymás gondolataiban. Tudják, hogy minden támadás sikere, vagy balsikere csupán a gyilkos és a testőr elszántságán múlik: azon, hogy melyikük menne el a végsőkhöz azért, hogy megtegye, amiért megfizették.

Ők készen álltak habozás nélkül feláldozni magukat a cél érdekében.

Mert a Néma Testvériséghez tartozni hitvallás, olyan, ami eláraszt és felmagasztosít. Akik közéjük tartoznak, azok számára megszűnt a külvilág, nem léteznek tovább önálló személyiségekként. Ők „*A Testvériség*”, akik életükkel és halálukkal is csak a klánt akarják szolgálni. Őlnék lesből vagy szemből, alattomban vagy nyíltan... és nincs bennük kétség szemernyi sem.

Nem úgy, mint egy fizetett bértestőrben, akik *valamennyien* elbizonytalanodnak egy pillanatra, amikor az életükkel kellene felelni védencük életéért.

És ez az egy pillanat dönt el mindent.

Caliahorra elégedetten nézett végig az utcán vonuló kis csoporton. *Ez nem lesz olyan primitív mézszárlás, mint ott a Hoggaran-házban,* gondolta. *Ezek itt harcosok, akiket öröm lesz legyőzni, nem úgy, mint... azokat.* S itt egy pillanatra megkeseredett a szája íze, ahogy

eszébe jutott az a szégyenteljes feladat. Meg kellett tenni... de nem volt méltó a Néma Testvériség hírnevéhez.

Nőket és gyerekeket ölni... gyalázatos... a Tipróknak való. Ám félre most a múlttal!

Caliahorra jelzett, és a lélegző árnyak hangtalanul elfoglalták helyüket. Testük megfeszült, visszafojtott lélegzettel várták a pillanatot. A fakószürke szemű vezér mindig olvasott az áldozat kíséretének mozdulataiban, arcuk rezdüléseiben, szinte a lelkükben is. És eddig a pillanatig mindig tudta, hogy a látottak alapján hogyan kell döntenie.

Most mégsem látta meg annak fontosságát, hogy a nordesi előkelőségekkel ellentétben, a két nemes kíséretében egyetlen ork testőr sincs. Sőt, hiányoztak az „erőemberek” is, akik a pusztá megjelenésükkel demonstrálnák a nemesek hatalmi hierarchiában betöltött, előkelő helyét. Csak csupa ruganyos mozgású, égő szemű, szikár alak, akiknek arckifejezése méltó visszhangra lelt a vezető khittarán kösziklákát megszegyenítő rezzenéstelenségében.

A lebecsült nomád volt az, aki az árnyjárókat észrevette.

A fakószürke szemű Caliahorra a fogait csikorgatta volna, ha tudja, hogy a khittarán azonnal felfigyelt rájuk, amint követni kezdték a csapatot, és ezt észrevétlenül, azonnal tudatta a többi harcossal is. A két előkelőség mit sem vett észre az egészből: visszafogott hangon, folyamatosan beszélgettek, mondandójukat néha heves gesztikulálással kísérve. De a testőröket sem a hang, sem a mozdulatok nem zavarták meg; immár minden érzékszervükkel kifelé figyeltek, és várták a támadást.

A nomád hirtelen sisteregve egy szót köpött, és a két nemesurat az oldalakon kísérő testőrök szemvillanás alatt berántották az egyik ház ellenállhatatlan erővel beszakított kapuján.

Caliahorrában meghűlt a vér... de már nem volt mit tenni: sziszegő nyílvesszők árasztották el az utcát, ahol már nem volt ott a préda! Az átkozott khittarán egy szívdobbanással hamarabb jelzett, mint ahogy ő támadást vezényelt volna! *Átok, átok, átok!* Agyában villámgyorsan futottak át a gondolatok. *Most mi legyen? Vonuljunk vissza, vagy folytassuk a támadást? Áruló kell, hogy legyen köztünk különben hogyan, honnan tudhatott volna rólunk bárki is!* Lepillantott az utcára, ahol az egyik testőr nyílvesszővel a nyakában a földön fetregett... de a másik háromnak nyomát sem látta!

Aztán hangos fájdalomkiáltást hallott...

Ez Groghar, a félork! Úgy látszik most nincs olyan könnyű dolga, mint amikor csak egy tehetetlen kislányt kellett a falhoz csapni!

Aztán egy újabb fájdalmas hang... fém pendül fémen... húsba döfő penge hersenő hangja... csontrecsegés... majd egy elgyötört sikoly! Idegborzoló, kétségbeesett hang, amiben ott rejlik a bizonyosság, hogy valakiért eljött a halál.

Caliahorra a nagymacskák ösztönös puhaságával és ruganyosságával mozgott a háztetőkön. Minden parányi neszt meghallott, az árnyékok legapróbb átrendeződését észrevette. Most mégis döbbsen hőkölt hátra az előtte hirtelen felemelkedő, homályból szőtt alak láttán: a khittarán!

Hogyan került ez ide?!

De vadász-ösztöne úrrá lett meglepődésén, és királykobraként csapott le a fegyvertelennek látszó árnyalakra. Fémsírás.

Hát mégsem védtelen az átkozott fattyú!

Pörgő-forgó, szikrázó-sikoltó, halálos pengetánc vette kezdetét a háztetőn. A fakószürke szemű Caliahorra mester volt az övéi között, megannyi összecsapás kíméletlen győztese, aki még csak magához hasonlót sem talált áldozatai között. Tucatnyi pengeváltás után fogcsikorgatva volt kénytelen belátni, hogy ez a néma, szenvtelen nomád az első, akiben

emberére talált. A khittarán harca hömpölygő volt és nyugodt, mint a dagálykor előretörő tenger... de éppoly kérlelhetetlen és megállíthatatlan is.

Caliahorra vicsorogva szánta el magát: három vágásból álló villámgyors kombinációt indított útjára, amit az évtizedes rutin töretlen, csillanó fénycsíkká mosott össze. Mindhárom vágás halálos volt, így elég az ellenfélnek csak egyet elhibáznia... és vége. Ám az orgyilkos vezér nem tett fel mindent egy lapra: a kombináció leple alatt bal kezébe dobótört csúsztatott és lábujjának nyomásával csizmája talpából előugratott egy zöldes árnyalatú mérgezett pengét is.

Idődnek végére értél, sivatagi kutya!

Tíz szívdobbanásnyival később Caliahorra mérhetetlen döbbenettel meredt a khittaránra. Nem értette.

A kombináció mindhárom vágása a nomád kardján vásott el... *veszett gyors a kurafi...* a dobótört markoló keze egy kígyósímaságú szúrástól ernyedten lógott az oldala mellett... *hogyan... honnan jött ez a szúrás?...* a tör benukt kezéből a tetőre koppant... ahol bokától elválasztva ott feküdt levágott lábfeje... *de... hát... hogyan...*

Nem értette.

A khittarán egy furcsa, rogyasztott állásba dermedve, egyik karját ez ég, másikat rézsútosan a tető felé tartva, egykedvűen nézte az elkerelkedett szemmel bámuló, lassan földre rogyó orgyilkost. Majd kiegyenesedett, kezeit oldala mellé emelte és mindkét kardjáról lerázta a vért. Kreol arcából rezzenéstelenül ragyogtak ki fagykék szemei, amikben nyoma sem volt dühnek, örömmek, fáradtságnak, vagy a győzelem elégedettségének.

Mintha nem is élne, gondolta Caliahorra, ahogy ernyedten felnézett a mellé lépő nomád arcába. Majd görcsbe rándult a rátörő fájdalomtól, miközben testéből lüktetve folyt el az élet.

...milyen... milyen hideg lett... hirtelen...

A khittarán úgy nézett rá, mint egy erdei druida a sebesült állatra, amiről tudja, hogy menthetetlen. Vagy hagyja kínok között lassan elpusztulni, vagy...

A jobb kezében lévő kard felemelkedett.

– *Sed'ithach* – suttozta.

És lecsapott.

Közlés: <http://www.multiverzum.hu>, 2003.